

Lời Sám Hối Của Một Người Cha

L.m Giuse Hoàng Kim Toan

Một người cha của gia đình thổ lộ tâm sự của mình:

Tôi có hai đứa con, đứa lớn nhất vừa lên mười hai, đứa em nhỏ hơn ba tuổi, đứa nào cũng xinh xắn dễ thương. Hai anh em mỗi lần từ sở về làm đều quần quýt bên tôi và tôi cũng cảm thấy hạnh phúc. Vợ tôi cũng thế, cũng rất là hạnh phúc khi vui cùng các con. Nhưng hạnh phúc cũng dễ vỡ, nếu không khéo giữ gìn, hạnh phúc cũng sẽ mất bởi những hiểu lầm nhỏ nhỏ mà tôi viết ra đây như ngỏ lời xin lỗi tình yêu.

Một hôm tôi ra phố, đang vội vàng mua những vật dụng cần thiết, quay qua quay lại thế nào đụng phải người phụ nữ trẻ đi chợ làm đổ mất gói quà trên tay chị. Tôi vội vàng cúi xuống nhặt lại và ngỏ lời xin lỗi. Về nhà, hôm ấy dường như cũng nóng nảy bực mình, vợ tôi bị đau, nên tôi cần xuống bếp nấu ăn cho cả gia đình. Hơi lửa nóng, cộng với công việc mệt mỏi từ sở làm, những đứa con tôi như thường ngày vẫn quần quýt quanh chân tôi, tôi rầy la chúng. Buồn rầu chúng bỏ lên phòng, hình như trong trái tim nhỏ bé của chúng bị tổn thương bởi sự gắt gỏng vô cơ của tôi.

Điều ấy dường như cũng chưa nặng nề, nếu chỉ xảy ra vài lần, nhưng cuộc sống gia đình nhiều lúc quá thường nên vẫn xem thường, cứ giận tức là xả ra với vợ, với con. Những đứa bé vẫn cứ phải buồn vui theo cái buồn vui của người lớn, chúng không biết lúc nào để tránh. Những hôm vui của mẹ chúng, những hôm buồn của tôi cứ chi phối tinh thần những đứa con yêu thương của tôi.

Tôi tiếc nuối một lần đi làm về, lại cũng gặp hôm chẳng vui về gì ở công ty, thấy tình cờ có bó hoa đặt trên bàn. Tôi đã vội giận, tức la lỗi, tại sao mua hoa về mà không chịu cắm vào lọ cắm hoa mà

lại vút ở trên bàn? Hai đứa con tôi ngơ ngác nhìn nhau, rồi đứa lớn im lặng cầm bó hoa, như rung rung nước mắt, đem cho mẹ nhờ mẹ cắm.

Rồi vẫn là tiếc nuối, hôm đứa con lớn của tôi chạy thật mau từ trường về, nó còn đang thở dốc, chạy vào báo với tôi, nó nói thật lớn: “Ba ơi, năm học này con điểm tốt nhất lớp!” Tôi chỉ liếc nhìn qua bảng thành tích học tập và nói với giọng thản nhiên: “Vậy hả con.” Như một điều bình thường mà chúng vẫn thường khoe với tôi, tôi đâu biết để ý tâm tư của chúng.

Cho đến một hôm cả nhà đều vui vẻ, đứa con lớn của tôi sà vào lòng đổ tôi: Con đó ba từ nghĩa của Family là gì? Tôi nói ngay có gì khó đâu, là gia đình chứ là gì. Đứa con tôi lặp lại, ý nghĩa của từ đó cơ? Tôi trả lời: “Bố không biết.” Đứa con tôi chỉ chờ có thế, nó hăng hái giải nghĩa cho tôi điều mà nó mới học được:

Gia đình = family = Father and mother, I love you = bố và mẹ, con yêu bố mẹ.

Nhân lúc giải nghĩa với tôi điều ấy, bắt đầu nó tâm sự với tôi trước sự ngạc nhiên của mẹ và em nó: Ba biết không, ba có nhớ có lần con đặt hoa trên bàn ba không, những bó hoa con mua bằng những bữa nhịn ăn sáng, để mừng sinh nhật ba. Con chờ đợi sự bất ngờ từ ba như lời cảm ơn ba, nhưng ba lại giận dữ, ba quát mắng, con muốn khóc nhưng con không dám khóc, sợ ba giận hơn. Con lúc ấy ghét ba lắm, ba có yêu thương con đâu, ba chỉ quan tâm đến nỗi buồn của ba, ba có nghĩ đến sự buồn lòng của con đâu.

Ba còn nhớ một lần khác không? Hôm đó con chạy thật nhanh từ trường về nhà để nói với ba điều vui nhất của con đạt được trong năm học. Mặt ba cứ khinh khỉnh để ghét, chẳng cần quan tâm đến con. Con muốn báo tin này cho ba là người đầu tiên, nhưng mà ba có nhận ra đâu, con buồn lắm, ba có biết không!

Tôi ngỡ ngàng trước lời trách móc của đứa con, tôi muốn làm hòa lại với những đứa con: “Thôi cho ba xin lỗi, vì ba đã chẳng như con mong muốn!” Thế rồi để chuyển nhanh qua chuyện vui tôi nói: “Hôm nay ba sẽ đi cả nhà đi ăn tối.” Cả nhà vỗ tay reo mừng, lòng tôi cũng vui mừng vì sự tha thứ dễ dàng của những đứa con tôi.

Sau bữa tiệc trở về đêm ấy, tôi không thể ngủ được và bắt đầu ngồi lại trước ngọn đèn, sám hối.

Trước nhất, tôi cần cảm ơn những đứa con của tôi: Giả như chúng không nói những điều chúng suy nghĩ, có lẽ tôi vẫn tưởng gia đình tôi ấm êm hạnh phúc. Tôi cảm ơn chúng, nhờ chúng mà tôi giật mình trước cung cách sống thường ngày của tôi trong gia đình.

Không phải chỉ là tôi cho chúng, giữa gia đình chúng cũng cho tôi rất nhiều hạnh phúc cũng như niềm vui, đôi khi tôi quên mất khía cạnh này trong gia đình. Thông thường, tôi nghĩ rằng chúng cần cảm ơn tôi vì những gì tôi chắt chiu cho chúng. Không phải đâu, cái chắt chiu của riêng tôi thôi chưa đủ tạo nên hạnh phúc trong gia đình, cái hạnh phúc giữa gia đình là do mỗi đóng góp của từng thành viên. Nhờ những đứa con, tôi cảnh tỉnh, nhờ những đứa con, tôi giật mình giữa cuộc sống.

Cuộc sống hạnh phúc là sự chắt chiu như cách bỏ ống, mỗi ngày tôi bỏ vào đó những giọt mồ hôi, những ưu tư, những lắng lo và cả những gì tế nhị nhất. Nếu ngày ấy, tôi nhận ra những giá trị hy sinh của các con dành cho tôi thì tôi hạnh phúc biết bao, cái bất hạnh cũng rất gần với sự lựa chọn sai lầm của mình. Tôi đã đánh mất niềm vui của những đứa con, tôi cũng đánh mất niềm vui của vợ tôi và của chính tôi khi tôi bốc đồng chỉ biết quở mắng. Nếu ngày ấy, tôi dừng lại để khen tặng nỗ lực của con tôi một chút, chắc đứa con tôi giờ đây đã rất tiến bộ, nó rất hạnh phúc.

Đặt ra những chữ nếu này tôi muốn ngó lòng sám hối của tôi đối với những đứa con, với vợ tôi. Có lẽ vì cái nóng nảy của tôi mà gia đình dường như mỗi ngày xa cách. Có lẽ vì chỉ nghĩ đến những gì của mình đóng góp, hy sinh, mà tôi có thể làm bớt đi hạnh phúc đáng có.

Tôi muốn ngó lời sám hối, như những người con của tôi sẵn sàng xin lỗi cha mẹ chúng khi chúng làm cha mẹ phiền lòng. Cuộc sống cần có những lúc nhìn lại như thế để xây dựng những điều tốt hơn, và tôi tin là thế. ■

Phan Văn An sưu tầm

Bình Minh

*Bình minh ló dạng chân trời
Ban mai chiếu rọi rạng ngời niềm tin
Bình minh ban tặng chúng mình
Ngày mới âm áp hành trình bình yên
Bình minh hoà quyện thiên nhiên
Bức tranh tuyệt đẹp ưu phiền xưa tan
Bình minh hạnh phúc cùng chàng
Lãng du ngắm cảnh thu sang tuyệt vời!*

*Chương Đài kỷ niệm ngắm bình minh Arches
National Park Utah. ■*

Chương Đài 11/9/24

